
Sprawozdanie z działalności adwokatury w 1986 r., zatwierdzone przez Naczelną Radę Adwokacką na posiedzeniu w dniu 29.III.1987 r. i przesłane Radzie Państwa w dniu 1 kwietnia 1987 r.

Palestra 31/6(354), 94-111

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WYBORY NOWEJ EGZEKUTYWY POP PRZY ORA WE WROCŁAWIU

Dnia 16 grudnia 1986 r. odbyło się zebranie sprawozdawczo-wyborcze POP PZPR przy Okręgowej Radzie Adwokackiej we Wrocławiu, na które oprócz członków POP przybyli: I sekretarz KD PZPR Wrocław Stare Miasto Jerzy Kopacki i przedstawiciel Referatu Społeczno-Prawnego KW PZPR we Wrocławiu mgr Zbigniew Piątkowski.

Zebranie otworzył I sekretarz POP adw. Jan Chmielnikowski i powitał przybyłych.

Następnie wybrano przewodniczącego zebrania w osobie adw. Tadeusza Gałuszki. Sprawozdanie z działalności z ubiegłej kadencji złożył adw. Jan Chmielnikowski.

W dyskusji zabierali głos członkowie POP i goście. Dokonano też wyboru nowej egzekutywy POP, w skład której weszli: Jan Chmielnikowski (I sekretarz POP), Andrzej Bielecki (II sekretarz POP), Tadeusz Ławnicki, Jan Łuszczak i Jerzy Przegoń. Należy nadmienić, że adw. Jan Łuszczak jest członkiem Egzekutywy KD PZPR Wrocław Stare Miasto.

Zebrani podjęli uchwałę wytyczającą program działania podstawowej organizacji partyjnej przy ORA we Wrocławiu na nową kadencję, biorąc za podstawę swej działalności uchwały X Zjazdu Partii. W uchwale POP-u określono zasady współpracy z samorządem adwokackim Izby i zobowiązano członków POP-u do aktywnej działalności na rzecz adwokatury. Natomiast Egzekutywie zalecono częstsze organizowanie zebrań otwartych, na których omawiano by i rozwiązywano aktualne problemy w środowisku. Uchwalono też preliminarz budżetowy POP-u na 1987 r.

Jan Chmielnikowski

Naczelna Rada Adwokacka

A. SPRAWOZDANIE

z działalności adwokatury w 1986 r., zatwierdzone przez Naczelną Radę Adwokacką na posiedzeniu w dniu 29.III.1987 r. i przesłane Radzie Państwa w dniu 1 kwietnia 1987 r.

1. Wstęp

Naczelna Rada Adwokacka na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.-Prawo o adwokaturze przedstawia Radzie Państwa sprawozdanie z działalności adwokatury w 1986 r. zaznaczając, że jest to piąte z kolei sprawozdanie składane w tym trybie po

wejściu w życie cytowanej ustawy. Wypada również zaznaczyć, że rok 1986 był ostatnim rokiem ubiegłej kadencji naczelnego organu adwokatury oraz że w dniach 22—23 listopada 1986 r. odbył się II Krajowy Zjazd Adwokatury, dający początek nowej kadencji jej organów na lata 1987—1989.

Rok 1986 przebiegał w zasadzie pod znakiem oceny ubiegłej kadencji, wyciągania z jej przebiegu określonych wniosków zarówno w zakresie wewnętrznych i tradycyjnych zadań samorządu adwokackiego, jak i w zakresie znalezienia dla adwokatury istotnego miejsca w systemie organów ochrony prawnej PRL. Podczas Zjazdu Adwokatury owa ocena znalazła swój wyraz w dwóch podstawowych dokumentach:

- 1) w sprawozdaniu z działalności NRA za okres minionej kadencji wygłoszonym przez adw. dra Kazimierza Łojewskiego, sprawującego funkcję prezesa od czerwca 1985 r. do listopada 1986 r.;
- 2) w uchwale II Krajowego Zjazdu Adwokatury precyzującej kierunki działania samorządu na okres otwierającej się nowej kadencji.

Obydwa te dokumenty zostały już wcześniej przedstawione Radzie Państwa, nie zachodzi zatem potrzeba przytaczania obecnie ich treści. Faktem jest jednak, że II Krajowy Zjazd Adwokatury zamknął określony etap nie tylko życia samorządowego, ale i politycznego, będący pokłosiem burzliwych przeżyć i przemian, jakie zaszły w naszym kraju na początku lat osiemdziesiątych.

Ubiegłoroczny Zjazd przebiegał zupełnie inaczej i pod innymi hasłami, niż to miało miejsce podczas Zjazdu poprzedniego w 1983 r. Uczestnicy tego najwyższego gremium byli zgodni co do tego, że można go było określić mianem „Zjazdu odpowiedzialności”. Ilustracją tego stwierdzenia jest właśnie treść cytowanej uchwały zjazdowej. Sprawność przebiegu Zjazdu zapewnił jego przewodniczący adw. dr Władysław Pociąg, a rzeczowość wystąpienia dała możliwość opracowania konstruktywnych uchwał.

Ubiegły rok jako rok Zjazdu Adwokatury wyrażał się w ocenie, jak już wspomniano, przebiegu poprzedniej kadencji.

Szczególnie dobitnie akcentowano w tym właśnie roku w pracach samorządu potrzebę ukształtowania określonego modelu adwokata polskiego, zdolnego spełniać zadania wynikające z powinności adwokatury w stosunku do społeczeństwa i państwa. Samorząd był zgodny co do tego, że model ten realizuje się w cechach adwokata intelektualnego, etycznego i patriotycznego. Ten niewątpliwie dorobek samorządu adwokackiego spotkał się z aprobatą ze strony władz politycznych i państwowych, które nie tylko zadeklarowały, ale również realizowały potrzebę wspierania adwokatury we wszystkich jej słusznych poczynaniach.

Należy podkreślić, że rok 1986 był okresem, w którym adwo-

katura nawiązała liczne kontakty z adwokatami zagranicznymi. Zwińczeniem tej działalności było uzyskanie członkostwa UIA (Union Internationale des Avocats) w październiku 1986 r., do której to organizacji weszliśmy jako jedyna adwokatura z kręgu państw socjalistycznych. Niezależnie od tego były intensyfikowane stałe kontakty z adwokatami socjalistycznymi.

Osobną dziedziną działania adwokatury i jej samorządu jest uczestnictwo we wszystkich inicjatywach społecznych podejmowanych przez różnego typu organizacje — a wśród nich udział w pracach PRON-u — w zakresie edukacji prawnej społeczeństwa oraz w wielu innych dziedzinach.

2. Charakterystyka stanu adwokatury w 1986 roku

a) Dane dotyczące stanu liczbowego adwokatów i aplikantów

Według stanu na dzień 31 grudnia 1986 r. adwokatura polska liczyła 3 650 adwokatów wykonujących zawód w zespołach adwokackich, a także 1 137 wykonujących inne zawody, 1 531 emerytów oraz 480 aplikantów adwokackich. Podobnie jak w latach ubiegłych, obserwuje się tendencje do wzrostu liczby adwokatów i aplikantów adwokackich. Ponadto 51 adwokatów na podstawie zezwolenia Ministra Sprawiedliwości wykonuje zawód indywidualnie.

W roku 1986 wpłynęły 374 wnioski o wpis na listę adwokatów, z których pozytywnie załatwiono 314, przy czym 17 osób wpisanych zostało przez Ministra Sprawiedliwości wbrew stanowisku organów samorządowych, które odmówiły uwzględnienia wniosków z reguły z przyczyn braku rękojmi należytego wykonania zawodu adwokata w PRL. Z osób wpisanych w 1986 r. na listę adwokacką było: po odbyciu aplikacji adwokackiej — 107 osób, byłych sędziów — 64, byłych prokuratorów — 42, radców prawnych — 95 i z innych zawodów — 6.

Według aktualnego planu rozmieszczenia zespołów adwokackich, adwokatów i aplikantów adwokackich przewidziano istnienie 410 zespołów adwokackich, 3 800 adwokatów oraz 500 aplikantów. Faktyczna liczba zespołów adwokackich jest zgodna z planem. Natomiast odchylenia od planu dotyczą adwokatów wykonujących zawód w zespołach adwokackich, których jest o 150 mniej, niż to przewiduje plan, oraz aplikantów, których jest mniej o 20 osób. Odchylenia te nie budzą niepokoju, albowiem istotne zmiany nastąpią niebawem po wpisach egzaminowanych aplikantów na listę adwokatów, a także w następstwie wpisu na listę aplikantów adwokackich nowych kandydatów.

Należy jednak podnieść, podobnie jak to uczyniono w roku ubiegłym, że uchwała o zwiększeniu liczby adwokatów wykonujących zawód w zespołach adwokackich została podjęta pomimo złej sytuacji lokalowej zespołów adwokackich oraz ich fatalnego

wyposażenia technicznego. Obecnie Naczelna Rada Adwokacka bada te okoliczności przez komisję powołaną specjalnie w tym celu. Wstępne ustalenia potwierdzają zły stan w tej dziedzinie. Lokale zespołów adwokackich z reguły nie odpowiadają podstawowym warunkom higieny pracy zawodowej oraz wymaganiom zachowania tajemnicy zawodowej w kontaktach z klientami.

U schyłku 1986 r. w ostatnich miesiącach kadencji 1983 — 1986 został przygotowany i poddany konsultacji projekt uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej, w której będą uregulowane wszystkie zagadnienia dotyczące wpisów na listę adwokatów i aplikantów adwokackich. Projekt ten uwzględnia aktualne potrzeby w tym zakresie, a także proponuje rozstrzygnięcie spornych dotychczas zagadnień. Podjęcie tej uchwały przewidziane jest w czasie pierwszego plenarnego posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej w 1987 roku. Doniosłość tej sprawy oraz sporne kwestie z nią związane sprawiły, że nie została ona — mimo zapowiedzi — rozstrzygnięta w okresie sprawozdawczym.

W związku z kadrową sytuacją adwokatury nie można nie zwrócić uwagi na napływające informacje o tendencji do spadku liczby przyjmowanych spraw oraz spadku obrotów. Na przykład w Izbie Adwokackiej w Rzeszowie zjawisko to w stosunku do roku 1985 występuje w formie spadku liczby spraw o 5°%, zaś spadku obrotów aż o 8°%. Informacje te potwierdzają dane statystyczne: w roku 1986 przyjęto ogółem 380 825 spraw, podczas gdy w roku 1985 — 388 191 spraw.

b) Społeczne zaangażowanie adwokatury

Przekazując informacje dotyczące stopnia społecznego zaangażowania członków adwokatury, można dojść do wniosku, że stopień ten nie pozostaje w adekwatnym stosunku do faktycznych możliwości adwokatury w tym względzie. Należy bowiem podać, że jednocześnie:

- 1) stale wzrasta liczba adwokatów należących do organizacji społeczno-politycznych (szczególnie do PZPR):
 - w roku 1984 należało do PZPR 765, do ZSL — 201, do SD — 237
 - w roku 1985 należało do PZPR — 828, do ZSL — 138, do SD — 224
 - w roku 1986 należało do PZPR — 1 244, do ZSL — 186, do SD — 270,
- 2) maleje udział adwokatów w radach narodowych: w roku 1984 było 49, w 1985 r. — 44, a w 1986 r. — 40,
- 3) nie ma adwokatów wśród posłów do Sejmu PRL (w poprzedniej kadencji było ich sześciu, nastąpiła więc zmiana istotna),
- 4) dwóch adwokatów zostało powołanych do Rady Konsultacyjnej przy Przewodniczącym Rady Państwa PRL (prof. dr

- hab. K. Buchała i W. Siła-Nowicki),
- 5) jeden adwokat (dr Kazimierz Łojewski, prezes NRA) został powołany do Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów,
 - 6) wiceprzewodniczącym Rady Krajowej PRON jest adw. Andrzej Elbanowski.

Zmiana obecnego stanu w kierunku wzrostu udziału członków adwokatury w strukturach polityczno-społecznych, w tym także stopnia centralnego, musi być traktowana jako pilne zadanie samorządu bieżącej kadencji.

3. Doskonalenie zawodowe adwokatów i kształcenie aplikantów adwokackich

Podobnie jak w latach poprzednich, zagadnienie doskonalenia zawodowego adwokatów oraz przygotowanie aplikantów adwokackich do wykonywania zawodu należały do podstawowych zadań organów samorządu adwokackiego.

W zakresie doskonalenia zawodowego dominowała sprawdzona od dawna co do swej skuteczności zasada samokształcenia. Zasada ta, wspierana licznymi inicjatywami pomocniczymi ze strony samorządu adwokackiego, uzyskała prawo obywatelstwa zarówno w wyniku jej akceptacji przez środowisko zawodowe, jak i na skutek jej pełnej aprobaty przez Radę Państwa.

Wszystkie prowadzone dotychczas i sprawdzone w praktyce formy doskonalenia zawodowego były kontynuowane. Tak więc zarówno na szczeblu zespołów adwokackich, jak i okręgowych rad adwokackich, a także na szczeblu centralnym organizowane były prelekcje, spotkania dyskusyjne i sympozja z udziałem wybitnych znawców poszczególnych dziedzin prawa.

Wypada w tym miejscu wspomnieć o bardzo pozytywnej roli, jaką spełniają koła zainteresowań działające przy poszczególnych okręgowych radach adwokackich, jak np. Koło Obrońców Wojskowych, Koło Prawa Spółdzielczego, Koło Obrońców w Sprawach Samochodowych itp.

Na szczeblu centralnym w 1986 r. były zorganizowane 2 sympozja (w dniach 11—13.IV i 30.V.—1.VI.) z następującymi wykładami: „Podstawowe problemy ustawy — Prawo o ruchu drogowym”, „Ogledziny miejsca wypadku drogowego i ich kryminalistyczne znaczenie”, „Ekspertyza w sprawie o wypadek drogowy”, „Problemy medyczne a wypadki drogowe”, „Postępowanie odszkodowawcze w sprawie o wypadek drogowy”, „Postępowanie cywilne w sprawie o wypadek drogowy”.

Zajęcia, ilustrowane przezroczami, wykresami i tabelami, prowadzili wybitni eksperci i biegli sędziwi: doc. dr inż. Witold Kończykowski, ppłk dr inż. Krystyna Kaczmarek, dr Aleksander Iwa-

szkiewicz i mgr Witold Walichewicz oraz znani teoretycy i praktycy sądowi: prof. dr Kazimierz J. Paweła, adw. Janusz Ławrynówicz adw. Leszek Frączak i adw. Jacek Wasilewski.

Przeprowadzone zajęcia pomyślane były jako pierwsza część poświęcona technicznej rekonstrukcji wypadku drogowego oraz niektórym konsekwencjom odszkodowawczym, a część druga, związana z odpowiedzialnością karną, ma być przedstawiona na sympozjum jesiennym br. z udziałem tych samych słuchaczy.

Doskonaleniu zawodowemu służą też biblioteki prawnicze prowadzone przez zespoły adwokackie, a także biblioteka Ośrodka Badańczego Adwokatury. Nowością jest utworzenie w Poznaniu Ośrodka Informacji Prawniczej. Życzeniem organów adwokatury byłoby upowszechnienie tej instytucji.

W roku ubiegłym została utrzymana zasada prowadzenia bieżących zajęć w ramach doskonalenia zawodowego przez zespoły adwokackie. Zajęcia te, wspierające własną inicjatywę samokształcenia, polegały na zapoznawaniu ich uczestników z bieżącym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz z najważniejszymi pozycjami nauki prawa. Samorząd stwierdza jednak samokrytycznie, że zajęcia te nie osiągnęły należytego poziomu i właściwych ram organizacyjnych.

Rok ubiegły był poświęcony opracowaniu nowej formy doskonalenia w tzw. grupach zainteresowania, które organizowane na zasadzie dobrowolności, powinny być płaszczyzną doskonalenia zawodowego w określonych dziedzinach prawa. W takim ujęciu grupy zainteresowań są pomyślane jako załączek doskonalenia specjalistycznego. Nie ulega wątpliwości, że jeżeli metoda ta zostanie sprawdzona przez życie, stanie się ona powszechną formą szkolenia zawodowego w przyszłości.

NRA i okręgowe rady adwokackie przywiązują bardzo duże znaczenie do sprawy kształcenia aplikantów adwokackich.

Kontynuowane są starania o udział wykładowców o jak najwyższym poziomie wiedzy i doświadczenia zawodowego. Do prowadzenia zajęć zapraszani są wybitni specjaliści z innych dziedzin wiedzy (księgowi, lekarze, biegli z zakresu wypadków drogowych itp.).

W 1986 r., ze względu na stosunkowo niską liczbę aplikantów zdających egzamin w tymże roku i na początku 1987 roku, zorganizowano jedno sympozjum, które objęło cały rocznik aplikantów. Odbyły się na nim wykłady z zakresu opracowania rewizji w sprawach cywilnych i karnych. Ponadto uczestnicy sympozjum opracowywali rewizję w sprawie cywilnej na podstawie dostarczonych im tematów.

Przeprowadzono wykłady z prawa dewizowego i z ustawy karnej skarbowej. Z zakresu postępowania przed Naczelnym

Sądem Administracyjnym zajęcia prowadzili sędziowie NSA. Ponadto w miarę wprowadzania zmian ustawodawczych przeprowadzono zajęcia z prawa karnego procesowego i materialnego, z prawa podatkowego, z postępowania w sprawach nieletnich, z prawa spółdzielczego. Uczestnikom sympozjum przedstawiono także przegląd aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach cywilnych i karnych.

Niezależnie od powyższych zajęć uczestnicy sympozjum mieli spotkania dyskusyjne z Prezesem NRA adw. drem K. Łojewskim. Uczestnicy przed wyjazdem na sympozjum do Grzegorzewic zwiedzili Ośrodek Badawczy Adwokatury oraz Muzeum Adwokatury.

Należy stwierdzić, że mimo występujących znacznych trudności związanych z koniecznością równoległego kształcenia aplikantów odbywających 2-letnią oraz 4-letnią aplikację, okręgowe rady adwokackie na ogół dobrze wywiązują się z zadań w tym zakresie. Dowodem tego mogą być pozytywne wyniki przeprowadzonych w roku sprawozdawczym egzaminów adwokackich.

Troską NRA było i będzie nadal zapewnienie wysokiego poziomu egzaminów adwokackich. Do tego problemu przedstawiciele NRA, biorący udział w egzaminach, przywiązują duże znaczenie.

Już od pierwszych lat aplikacji aplikanci adwokaccy angażowani są do udziału w pracach samorządowych. Są członkami komisji okręgowych rad adwokackich, biorą udział w przedsięwzięciach organizowanych przez rady okręgowe i NRA. Przykładowo można wskazać na znaczny udział aplikantów w organizacji II Krajowego Zjazdu Adwokatury oraz Sesji Naukowej Ośrodka Badawczego Adwokatury.

Równocześnie organy samorządu popierają udział aplikantów adwokackich w pracach organizacji społecznych, a w szczególności w ośrodkach społeczno-prawnych ZSMP i w kołach młodych prawników ZPP.

4. Zagadnienia etyki zawodowej i sprawy dyscyplinarne

Projekt nowego Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu został poddany konsultacji środowiskowej. W jej wyniku napłynęło wiele wypowiedzi zawierających poglądy niekiedy bardzo różniące się między sobą, a także eksponujące konieczność zdefiniowania takich pojęć, jak „adwokatura”, „samorząd”, oraz postulujących potrzebę jednoznacznego rozstrzygnięcia odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów-radców prawnych.

Problemy, które wyłoniły się w toku dyskusji, przyczyniły się do opóźnienia opracowania ostatecznej wersji nowego Zbioru. Jednakże szeroka konsultacja i dyskusja środowiskowa miała

wpływ na podniesienie etycznego poziomu wykonywania zawodu adwokatów. Znalazło to odzwierciedlenie zwłaszcza w informacjach dotyczących spraw dyscyplinarnych prowadzonych przez Rzecznika Dyscyplinarnego NRA oraz w działalności Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w 1986 r.

W okresie sprawozdawczym do Rzecznika Dyscyplinarnego NRA wpłynęło 9 spraw, a 4 pozostały z okresu poprzedniego, łącznie więc było do rozpoznania 13 spraw. Akty oskarżenia wniesiono wobec 4 obwinionych, w 5 sprawach umorzono postępowanie, a 2 sprawy przekazano do prowadzenia rzecznikom dyscyplinarnym okręgowych rad adwokackich wobec zaprzestania pełnienia funkcji w organach samorządowych przez osoby obwinione. W 2 sprawach rzecznik dyscyplinarny NRA wydał postanowienia o zawieszeniu postępowania. Przekrój rodzajowy spraw był następujący:

— naruszenie etyki zawodowej	— 4 sprawy
— naruszenie obowiązków zawodowych	— 4 sprawy
— nadużycie wolności słowa	— 4 sprawy
— rozliczenie finansowe	— 1 sprawa

W roku 1986 wniesiono 9 rewizji nadzwyczajnych, z czego 2 rewizje Prezesa NRA zostały uwzględnione, oraz 7 rewizji Ministra Sprawiedliwości, z których 2 zostały przez Sąd Najwyższy oddalone, a 1 cofnięta przez autora.

Z przytoczonych danych wynika, że w porównaniu z 1985 r. nastąpił znaczny spadek (12%) liczby spraw prowadzonych przez rzecznika dyscyplinarnego NRA. Jest to również niewątpliwym rezultatem narad roboczych rzeczników okręgowych rad adwokackich z zastępcami rzecznika, licznych zebrań zespołów adwokackich na temat etyki zawodowej, wizytacji wizytatorów i ich zaleceń pokontrolnych, jak również konsekwentnie przeprowadzonej działalności instruktażowej przez samego rzecznika NRA.

Co się tyczy rodzajów przewinień, to nadal w niezmiennych proporcjach występują naruszenia etyki zawodowej i obowiązków adwokackich oraz nadużycie wolności słowa. Uległy prawie całkowitej eliminacji przewinienia z zakresu rozliczeń finansowych. Wzrosła jedynie liczba rewizji wniesionych przez Ministra Sprawiedliwości do Sądu Najwyższego. Wobec nierozpoznania jeszcze wszystkich rewizji trudno obecnie ocenić stopień zasadności tego środka odwoławczego.

Natomiast jeśli chodzi o działalność Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, to w okresie sprawozdawczym wpłynęło 37 spraw, a z poprzedniego okresu nie pozostała żadna sprawa. W 1986 r. rozpoznano 36 spraw. Wyższy Sąd Dyscyplinarny odbył 13 rozpraw i 6 posiedzeń. W 13 wypadkach odwołania zostały wniesione przez obwinionych, w 5 przez obrońców, w 16 przez rzeczników dyscyplinarnych, a w 6 przez pokrzywdzonych. Spośród 36 spraw

rozpoznanych merytorycznie 15 orzeczeń utrzymano w mocy, w 9 podwyższono kary, w trzech złagodzono karę, w 6 uchylono orzeczenie z przekazaniem do ponownego rozpoznania, a w 3 odwołania pozostawiono bez uwzględnienia.

Analiza odwołań oraz sposobu ostatecznych rozstrzygnięć przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że w przeważającej mierze odwołania wnieśli rzecznicy dyscyplinarni łącznie z pokrzywdzonymi. Dowodzi to, że według oskarżycieli wydane orzeczenia w I instancji były w wielu wypadkach zbyt łagodne.

Powyższy wniosek znajduje potwierdzenie w podwyższeniu kar przez II instancję aż w 9 wypadkach, co wraz z 6 orzeczeniami uchylonymi do ponownego rozpoznania stanowi pokaźną część ogółu rozstrzygniętych spraw.

Z powyższego wynika potrzeba dalszego usprawnienia pracy sądów dyscyplinarnych, i to zarówno w zakresie zasad i terminowości postępowania, jak i w zakresie samego orzecznictwa. Zwiększona znacznie liczba odwołań rzeczników okręgowych rad adwokackich została przez NRA oceniona pozytywnie.

Tej czynnej postawie rzeczników dyscyplinarnych należy przypisać fakt zwiększonego wyływu wniesionych środków odwoławczych (o 65%) w porównaniu z 1985 r.

Najwięcej spraw dotyczyło naruszenia zasad etyki zawodu oraz naruszenia obowiązków zawodowych. Te dwa rodzaje przewinień stanowią 65% ogółu spraw. Znacznie natomiast zmalały przewinienia w zakresie naruszenia wolności słowa i rozliczeń finansowych.

5. Nadzór nad okręgowymi radami adwokackimi i zespołami adwokackimi oraz działalność wizytacyjna

W ramach uprawnień ustawowych Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej sprawuje nadzór nad działalnością okręgowych rad adwokackich i zespołów adwokackich. Z tego tytułu kontroluje wszystkie podejmowane przez okręgowe rady uchwały pod względem ich zgodności z prawem, a także rozpoznaje odwołania od uchwał rad adwokackich oraz skargi na ich działalność.

I tak w 1986 r. Prezydium NRA rozpoznało 427 odwołań od uchwał okręgowych rad, w tym 102 odwołania w sprawach o wpis na listę adwokatów, 62 w sprawach o wpis na listę aplikantów adwokackich, 107 dotyczących zmiany lub wyznaczenia siedziby, 11 w sprawach zezwolenia na wykonywanie zawodu indywidualnie i 45 w innych sprawach.

Natomiast z urzędu uchylono 70 uchwał. Mniejsza liczba uchwał, które zostały uchylone z urzędu, w porównaniu z ubiegłymi latami wskazuje na podwyższenie poziomu pracy rad adwokackich i bardziej prawidłowe stosowanie przepisów prawnych.

Nadzór nad działalnością okręgowych rad adwokackich i zespołów adwokackich był także wykonywany przez Centralny Zespół Wizytatorów przy Naczelnej Radzie Adwokackiej i zespoły wizytatorów przy okręgowych radach adwokackich.

Centralny Zespół Wizytatorów przeprowadził w 1986 roku łącznie 57 wizytacji, w tym 25 w okręgowych radach adwokackich, 20 w zespołach adwokackich i 3 w kancelariach indywidualnych. Przekroczono więc plan wynoszący 55 wizytacji. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt przeprowadzenia przez Centralny Zespół Wizytatorów po raz pierwszy wizytacji w kancelariach indywidualnych.

Wizytacjami objęto działalność wszystkich okręgowych rad adwokackich. Wizytując okręgowe rady adwokackie, badano stan faktycznego rozmieszczenia wykonujących zawód w zespołach adwokackich na tle planu rozmieszczenia oraz w kontekście potrzeb ludności w zakresie pomocy prawnej. Badano ponadto terminowość i prawidłowość załatwiania wniosków o wpis na listy adwokatów i aplikantów adwokackich, terminowość realizacji uchwał Naczelnej Rady Adwokackiej, a także własnych uchwał okręgowych rad adwokackich. Wizytacjami objęto również stan konta Nr „208” (stan rozliczeń) i prawidłowość zapisów na tym koncie. Objęto również badaniem sytuację finansową zespołów adwokackich i adwokatów (po wprowadzeniu nowych zasad pobierania opłat na rzecz zespołów adwokackich). Zwracano również uwagę na sposób prowadzenia doskonalenia zawodowego przez okręgowe rady adwokackie i zespoły adwokackie.

W czasie wizytacji w zespołach adwokackich interesowano się również prawidłowością ustalania opłat na rzecz zespołów w nowo przyjmowanych sprawach oraz stosowania zwyczaj i zniżek przy ustalaniu wynagrodzeń, a także prawidłowością zapisów na kartach ewidencyjnych.

Przedmiotem kontroli był także poziom pracy zawodowej adwokatów, szczególnie nowo wpisanych na listę. Badano ich akta podręczne oraz akta sądowe w celu wyrobienia sobie poglądu na poziom wnoszonych pism procesowych. Wiele uwagi poświęcono wykonywaniu przez adwokatów obowiązków patronów nad aplikantami adwokackimi oraz poziomowi pracy kierowników zespołów.

Wizytatorzy Centralnego Zespołu Wizytatorów i wizytatorzy okręgowych rad adwokackich przeprowadzili łącznie w zespołach adwokackich 309 wizytacji, w kancelariach indywidualnych 17 oraz 3 wizytacje w sądach dla zbadania poziomu zawodowego adwokatów. Wobec wprowadzenia od 1.I.1986 r. nowych zasad wynagrodzenia adwokatów stwierdzono w czasie wizytacji, przeprowadzonych w I półroczu tego roku, dużo nieścisłości i nieprawidłowości w zapisach na nowych kontaktach, co powodowało,

że prawie wszystkie wizytacje kończyły się wydawaniem zaleceń powizytacyjnych. Często Centralny Zespół Wizytatorów wydawał dodatkowe zalecenia w sytuacjach, gdy okręgowe rady adwokackie — na skutek mało wnikliwej analizy protokołów powizytacyjnych — odstępowały od wydawania zaleceń powizytacyjnych. Normalny tryb pracy podlegał w okresie sprawozdawczym pewnym zakłóceniom wskutek odbywających się wyborów we wszystkich ogniwach samorządu adwokackiego. Z tego prawdopodobnie powodu Okręgowe Rady Adwokackie w Łodzi, w Opolu i w Zielonej Górze nie przeprowadziły zaplanowanych na 1986 r. wizytacji. Wydanie zaleceń powizytacyjnych spowodowało, że w przeprowadzonych wizytacjach w drugim półroczu 1986 r. wykazano dużo mniej uchybień.

W czasie wizytacji w zespołach adwokackich stwierdzono wysoki poziom pracy zawodowej adwokatów oraz należyty poziom etyki zawodowej. Ustalono jednak również, że kierownicy zespołów adwokackich powinni otaczać większą troską nowo przyjętych adwokatów, rekrutujących się zwłaszcza z kręgu byłych radców prawnych.

Zespoły adwokackie z reguły pracują w trudnych lub bardzo trudnych warunkach lokalowych. Stały wzrost kosztów administracyjnych pogłębia jeszcze bardziej te trudności, gdyż zwłaszcza małe zespoły zmuszone są pokrywać z konta wynagrodzeń koszty administracyjne. Dodatkowym obciążeniem niektórych zespołów jest obowiązek płacenia podatku od nieruchomości. Wprowadzenie z dniem 1 stycznia 1986 r. nowych zasad wynagrodzenia za czynności adwokackie generalnie poprawiło sytuację członków zespołów, lecz nie ma to wpływu na polepszenie warunków pracy zespołów. W 1987 r. przewiduje się nadal w planach wizytacji badanie sytuacji finansowej zespołów i możliwości poprawy warunków pracy adwokatów. W wielu zespołach w jednym pomieszczeniu pracuje jednocześnie kilku adwokatów wbrew obowiązującej zasadzie zachowania tajemnicy zawodowej.

Znaczny wpływ na rozwiązanie tej palącej sprawy miałyby zapewnienie zespołom odpowiednich pomieszczeń w nowo budowanych gmachach sądowych.

6. Zagadnienia finansowe, inwestycyjne i socjalno-bytowe

Sytuacja finansowa adwokatury w 1986 r. uległa zasadniczej zmianie w porównaniu z rokiem 1985. Jest to wynikiem wejścia w życie nowego systemu opłat za czynności adwokackie, wprowadzonego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.X.1985 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości oraz uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26.X.1986 r. w sprawie

opłat za czynności adwokackie w postępowaniu innym niż przed organami sprawiedliwości.

Nowy system finansowy polega na wprowadzeniu przez te akty prawne zasady, że opłata za czynności adwokackie obejmuje — niezależnie od ustalonego wynagrodzenia — 80% kwoty tego wynagrodzenia tytułem ryczałtu. Ryczałt ten przeznaczony jest na pokrycie kosztów utrzymania zespołów adwokackich.

Wprowadzone zmiany spowodowały, że przeciętne wynagrodzenie netto adwokata pełnozatrudnionego wzrosło z kwoty 19 569 zł w 1985 r. do kwoty 34 260 zł w 1986 r.

Ponadto Naczelna Rada Adwokacka, niezależnie od środków, którymi dysponowały okręgowe rady adwokackie, mogła przeznaczyć w 1986 r. na remonty i inwestycje kwotę 25 000 000 zł.

Nie poprawiło to w sposób istotny bazy lokalowej zespołów adwokackich, albowiem zaległości te narastały latami. Przeprowadzona analiza wykazała, że warunki wykonywania zawodu w większości zespołów są wręcz tragiczne.

Zachodzi więc konieczność przeznaczenia na ten cel znacznych środków finansowych. Zdaniem Naczelnej Rady Adwokackiej można to osiągnąć przez urealnienie opłat za czynności adwokackie, zwłaszcza przez podniesienie wysokości ryczałtu na koszty utrzymania zespołów do 100%, albowiem obecny 80%-towy ryczałt kosztów tych nie pokrywa. Powinna być również przeprowadzona korektura niektórych stawek za czynności adwokackie. Sprawa ta jest już od dłuższego czasu przedmiotem rozmów adwokatury z Ministrem Sprawiedliwości oraz z innymi władzami.

Działalność socjalno-bytowa była prowadzona w kilku kierunkach. Kierunkiem podstawowym było świadczenie pomocy materialnej dla adwokatów emerytów i rencistów oraz tych kolegów i członków ich rodzin, którzy znaleźli się w najtrudniejszych warunkach finansowych i losowych. Ze składek wypracowanych przez członków adwokatury (z wynagrodzenia netto) komisje wzajemnej pomocy koleżeńskiej przyznawały świadczenia finansowe w postaci dopłat do rent i emerytur oraz jednorazowe zapomogi. W okresie sprawozdawczym NRA czyniła wszelkie wysiłki zmierzające do zintensyfikowania tej pomocy, m.in. przez podjęcie uchwały stwarzającej możliwości pokrywania składek na ten cel z ryczałtu. Wysiłki te nie dały jednak rezultatu wobec uchylenia tej uchwały przez Sąd Najwyższy na skutek skargi Ministra Sprawiedliwości.

Zespół sanatoryjny NRA, opierając się na opiniach i zaświadczeniach lekarskich, kierował adwokatów na leczenie w sanatoriach.

Zespół sportowo-rekreacyjny NRA zorganizował — przy współudziale poszczególnych rad adwokackich — w 1986 r. kilka

ogólnopolskich imprez jak mistrzostwa tenisowe, mistrzostwa narciarskie, biegi przełajowe i rajd w Górach Świętokrzyskich. Natomiast okręgowe rady adwokackie organizują, dla członków swoich izb, w miarę możliwości finansowych, wycieczki, wynajmują pływalnie, sale gimnastyczne itp.

Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że cała działalność społeczna jest prowadzona wyłącznie w ramach własnych środków adwokatury.

W 1986 r. bardzo ożywiona dyskusja toczyła się wokół problemu budowy dla samotnych adwokatów emerytów. Powołana Komisja Budowy Domu Adwokata Seniora opracowała koncepcję takiego domu i poddała projekt konsultacji środowiska adwokckiego. W chwili obecnej jednak odstąpiono od kontynuowania prac nad tym zagadnieniem, gdyż koszty tej inwestycji znacznie przekraczają możliwości finansowe adwokatury. Stanowisko takie zostało sprecyzowane przez II Krajowy Zjazd Adwokatury.

7. Współpraca z organizacjami społecznymi

Jednym z głównych zadań adwokatury wynikających z art. 1 ust. 1 ustawy-Prawo o adwokaturze jest współdziałanie w ochronie praw i wolności obywatelskich oraz w kształtowaniu i w stosowaniu prawa.

Zadanie to adwokatura wypełnia, niezależnie od swej działalności zawodowej, przez swój udział w tych wszystkich inicjatywach, które realizują zasady legalizmu, praworządności oraz ochrony praw ludzkich i obywatelskich.

Partnerami adwokatury w tych działaniach są w szczególności następujące organizacje społeczne: Patriotyczny Ruch Odrodzenia Narodowego, Zrzeszenie Prawników Polskich, Związek Bojowników o Wolność i Demokrację, Związek Inwalidów Wojennych, Związek Socjalistycznej Młodzieży Polskiej, Polski Komitet Pomocy Społecznej, Towarzystwo Przyjaciół Dzieci, Liga Kobiet Polskich, Federacja Konsumentów, MONAR.

Adwokaci są we władzach tych organizacji oraz uczestniczą w pracach różnych komisji. Pracują również społecznie w terenowych ośrodkach społeczno-prawnych ZSMP i w Centralnym Ośrodku Społeczno-Prawnym oraz współdziałają z ośrodkami profilaktyki indywidualnej przy radach narodowych różnych szczebli.

Członkowie organów samorządu adwokackiego uczestniczyli w zebraniach, naradach i sympozjach organizowanych przez współdziałające z adwokaturą organizacje społeczne. Wymienić należy w szczególności zebrania Zarządu Głównego ZPP, Rady Krajowej PRON, Ligi Kobiet Polskich i Federacji Konsumentów.

Można zauważyć coraz szerze włączanie się adwokatów i aplikantów adwokackich do prac w ramach organizacji społecznych — zarówno o zasięgu ogólnopolskim jak i regionalnym — o różnym charakterze: kulturalnym, naukowym, turystyczno-krajoznawczym, sportowym itp.

8. Współpraca z adwokatami zagranicznymi

Podobnie jak w latach poprzednich, współpraca z adwokatami zagranicznymi obejmowała dwa zasadnicze rodzaje działalności, a mianowicie udział w pracach międzynarodowych organizacji adwokackich oraz bezpośrednie kontakty dwustronne z adwokatami i światem prawniczym innych państw.

Od roku 1978 adwokatura polska należy do International Bar Association. Siedziba tej międzynarodowej organizacji adwokackiej mieści się w Londynie. Naczelna Rada Adwokacka otrzymuje od niej stale wydawnictwa informujące o życiu prawniczym na świecie i nowych formach pracy adwokatury w różnych krajach.

W październiku 1986 r. wznowione zostało członkostwo adwokatury polskiej w Union Internationale des Avocats. Do organizacji tej adwokatura polska należała już przed wojną. Siedzibą UIA jest Bruksela, a aktualnym prezesem adw. François Martin z Paryża.

Podstawowym zadaniem Union Internationale des Avocats jest popieranie i ochrona zasad wykonywania zawodu adwokata w świecie w interesie wymiaru sprawiedliwości. Ponadto Unia stawia sobie za cel współpracę między adwokatami poszczególnych krajów, podnoszenie wiedzy prawniczej i działalności zmierzającej do utrzymania pokoju na świecie.

UIA zrzesza przede wszystkim adwokatury krajów europejskich. W roku 1939 kongres UIA miał się odbyć w Warszawie, lecz wybuch wojny stanął temu na przeszkodzie. Więzy adwokatury polskiej z UIA w okresie powojennym nie istniały i zostały reaktywowane dopiero w roku ubiegłym.

Reaktywowanie członkostwa adwokatury polskiej w UIA poprzedzone było wizytą, jaką złożył w Polsce w dniach od 4 do 7 września 1986 r. prezes UIA adw. François Martin w towarzystwie członka prezydium tej organizacji adw. Djordje Djurisica z Belgradu i adw. Franza Kellerhalsa ze Szwajcarii.

W Polsce w roku 1986 gościli przedstawiciele adwokatów licznych krajów europejskich, w tym adwokaci m.in. z Węgier, Austrii, Jugosławii, Anglii i Francji. Na szczególną uwagę zasługuje wizyta przedstawicieli adwokatury chińskiej z Ministrem Sprawiedliwości CHRL na czele.

W czerwcu 1986 r. delegacja adwokatury polskiej brała udział

w dorocznej konferencji organizowanej w Paryżu przez adwokaturę francuską, a w lutym 1986 r. — w konferencji prezesów adwokatów europejskich w Wiedniu.

W lutym 1986 r. przedstawiciele adwokatury polskiej brali udział w odbywającym się w Warszawie sympozjum polsko-brytyjskim, zorganizowanym przez Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, natomiast w marcu 1986 r. prezes NRA adw. dr Kazimierz Łojewski i przewodniczący Komisji Współpracy z Zagranicą adw. Zbigniew Czerny przebywali w Wielkiej Brytanii wraz z grupą pracowników nauki Uniwersytetu Warszawskiego, uczestnicząc w IV sympozjum polsko-brytyjskim odbywającym się na Uniwersytecie Londyńskim. W ramach tego sympozjum adw. dr Kazimierz Łojewski wygłosił wykład dla słuchaczy brytyjskich na temat adwokatury polskiej, jej zadań, organizacji i działalności zawodowej w świetle obowiązującej ustawy z dnia 26 maja 1982 r. — Prawo o adwokaturze.

We wrześniu 1986 r. przebywała w Polsce delegacja paryskiej Izby Adwokackiej pod przewodnictwem dziekana adw. Mario Stasi. W trakcie wizyty zawarto porozumienie między adwokatami obu krajów mające na celu umożliwienie młodym adwokatom lub aplikantom polskim odbywanie dwumiesięcznych praktyk w Paryżu w celu poznania francuskiej problematyki adwokackiej i francuskiej kultury prawnej. Koszt tych pobytów — łącznie z kosztem biletów lotniczych — poniesie strona francuska.

Niezależnie od tych kontaktów na szczeblu centralnym liczne izby adwokackie nawiązały bezpośrednie kontakty z radami adwokackimi Czechosłowacji, Węgier i NRD.

9. Ośrodek Badawczy Adwokatury i działalność wydawnicza

a) W okresie sprawozdawczym na pierwszy plan wysunęły się zadania związane z organizacją w dniach 7—9 listopada pod patronatem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego I Sesji pn. „Adwokatura polska w służbie nauki prawa”. Działania wiążące się z sesją zostały podjęte już w roku 1985, po zapadnięciu uchwały Prezydium NRA dotyczącej zorganizowania sesji, jej terminu oraz składu Komitetu Honorowego, do którego weszli (w porządku alfabetycznym) adw. Witold Bayer, adw. prof. dr hab. Kazimierz Buchała, prof. dr hab. Jerzy Harasimowicz, dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, oraz adw. dr Kazimierz Łojewski, prezes NRA.

W sesji, na którą przybyli członkowie Rady Państwa prof. dr hab. Kazimierz Secomski oraz przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości, Sądu Najwyższego i Prokuratury Generalnej, wzięło udział 80 adwokatów (w tym również adwokatów-pra-

cowników nauki) oraz liczni zaproszeni goście. Uczestnicy sesji złożyli 40 opracowań naukowych z zakresu prawa cywilnego i prawa karnego. Wszystkie te opracowania, przedstawiające wysoki poziom naukowy, zostały powielone i przeznaczone do użytku wewnętrznego.

Ponadto z okazji sesji została przygotowana „Bibliografia opracowań naukowych adwokatów z dziedziny prawa w okresie 1919—1939 (I tom) i 1945—1985 (II tom)” autorstwa red. H. Trzaska-Kalinowskiej i adw. dr W. Łukawskiego. Zorganizowano również wystawę dorobku naukowego adwokatów.

Sesję zainaugurowały przemówienia prezesa NRA adw. dr Kazimierza Łojewskiego, adw. prof. dr hab. Kazimierza Buchały, adw. Witolda Bayera oraz kierownika Ośrodka adw. Jadwigi Rutkowskiej.

Na posiedzeniach plenarnych zostały wygłoszone referaty historyczne: „Adwokaci w dziejach Uniwersytetu Warszawskiego (1808—1944)” autorstwa doc. dra hab. Huberta Izdebskiego, „Adwokaci w dziejach Wydziału Prawa UW (1945—1986)” autorstwa doc. dra hab. Józefa Okolskiego oraz „Adwokaci w dziejach Uniwersytetu Jagiellońskiego” autorstwa adw. dra Stefana Kosińskiego.

Wśród dezyderatów zamykających sesję wysunęły się na pierwszy plan postanowienia dotyczące konieczności opublikowania materiałów sesji w „Palestrze” oraz kontynuowania w ramach Ośrodka współpracy adwokatów-praktyków z adwokatami-pracownikami nauki.

Poza zorganizowaniem sesji Ośrodek kontynuował działalność programową w ramach posiedzeń rady naukowej pod przewodnictwem adw. W. Bayera, związaną w szczególności z opracowaniem nowego statutu OBA i wytycznymi dla organizowanej sesji.

A oto wykaz innych dokonań OBA:

- Sekcja historyczna w Szczecinie pod kierownictwem adw. dra Romana Łyczynka przygotowała i złożyła do druku pierwszy zeszyt II tomu Słownika Biograficznego Adwokatów Polskich,
- zakończono „Raportem wstępnym z badań empirycznych” badania ankietowe w środowiskach opiniotwórczych (dziennikarze, sędziowie, prokuratorzy) dotyczące rozpoczętych w 1985 roku prac nt. „Adwokaci w poglądach środowisk opiniotwórczych” — pod kierunkiem dr Marii Kozłowskiej z Krakowskiego Ośrodka PAN,
- w ramach prac zainicjowanych w ubiegłych latach zostały zakończone paroletnie badania dotyczące adwokatury w systemie wymiaru sprawiedliwości i efektywności działania adwokatów w procesach „przeprowadzone przez Sekcję Prac Na-

ukowych pod kierownictwem początkowo adw. Witolda Ba-
yera, a następnie adw. Tomasza Bartczaka (opublikowane w
„Palestrze”).

W ramach doskonalenia zawodowego zorganizowano Studium
Wymowy dla studentów III i IV roku Wydziału Prawa i Ad-
ministracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz dla aplikantów
adwokackich i przygotowano analogiczne studia wymowy w nie-
których terenowych izbach adwokackich w roku 1987 (pod kie-
rownictwem adw. Henryka Pielińskiego).

Ośrodek współdziałał z Komisjami Współpracy z OBA: przy
łódzkiej, krakowskiej, poznańskiej i lubelskiej radzie adwokackiej.

Z innych dziedzin działania Ośrodka Badawczego Adwokatury
należy wymienić:

- bibliotekę adwokatury, która systematycznie powiększa swoje
zbiory. Sukcesywnie wymienia się prowizoryczne regały na
szafy biblioteczne,
- zagospodarowanie przez Muzeum Adwokatury dodatkowych
pomieszczeń na cele wystawiennicze. Ciągłe zwiększa się li-
czba zwiedzających. Prowadzony był cykl prelekcji przez
kustosza Muzeum w III programie radiowym,
- ukazanie się 4 zeszytu Palestry Literackiej,
- klub Adwokatów Plastyków (z siedzibą w Szczecinie) prze-
prowadził tradycyjne już plenery w Niechorzu.

b) W roku sprawozdawczym wydano 10 numerów „Palestry”,
w tym 2 numery podwójne oraz 2 numery specjalne (jeden
poświęcony Izbie krakowskiej i jeden Izbie łódzkiej).

Tematyka artykułów prawniczych zamieszczonych w „Pales-
trze” była poświęcona wyłącznie zagadnieniom związanym z dos-
konaleniem praktyki adwokackiej. Między innymi wydano kil-
ka większych opracowań w ramach „Biblioteki Palestry”, jak
np. prof. A. Świątkowskiego „Przegląd orzecznictwa SN w spra-
wach z zakresu prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych”,
dra T. Grzegorzcyka „Udział obrońcy w sprawach nieletnich”,
adw. S. Kołodziejskiego „Ubezpieczenia społeczne rolników in-
dywidualnych i ich rodzin”. Część informacyjna dotyczyła prac
bieżących Prezydium NRA, orzecznictwa sądowego w sprawach
adwokackich, kroniki izb adwokackich i innych dziedzin zwią-
zanych z działalnością samorządu adwokackiego.

„Palestrę” — poza adwokatami — prenumerują sądy, pro-
kuratury, urzędy i przedsiębiorstwa państwowe, zakłady nauko-
we oraz prenumeratorzy zagraniczni.

Największą trudnością redakcji jest nadal zbyt późne uka-
zywanie się „Palestry”, której numery były oddawane do Dru-
karni Nr 1 w Warszawie z 2-miesięcznym wyprzedzeniem,
a były otrzymywane w dwa lub trzy miesiące po terminie. Dez-
aktualizowało to niektóre materiały zamieszczone w miesięczniku.

10. Wnioski

Naczelna Rada Adwokacka będzie realizować w 1987 r. następujące naczelne zadania:

- 1) opracowanie zasad udziału adwokatury i jej samorządu w ochronie praw i wolności obywatelskich oraz w tworzeniu i stosowaniu prawa,
- 2) dalsze starania o integrację środowiska adwokackiego w duchu tolerancji i wzajemnego zrozumienia na płaszczyźnie idei porozumienia narodowego, poszanowania praworządności i demokracji w socjalistycznym Państwie Polskim,
- 3) doskonalenie zasad wykonywania zawodu adwokackiego przez intensyfikację wszelkich form doskonalenia zawodowego adwokatów oraz kształcenia i wychowania aplikantów adwokackich,
- 4) czuwanie nad poziomem etyki adwokackiej i godności zawodu, zakończenie prac nad nowym zbiorem kodyfikującym te zasady oraz doskonalenie i usprawnienie postępowania i orzecznictwa dyscyplinarnego
- 5) dalsze doskonalenie zasad polityki kadrowej w adwokaturze, m.in. przez zakończenie prac nad nową uchwałą NRA w tym zakresie,
- 6) współpraca adwokatury z szeroko pojętym środowiskiem prawniczym, z organami władzy i administracji państwowej oraz z organizacjami politycznymi i społecznymi,
- 7) pogłębianie zasad samorządności we wszystkich ogniwach adwokatury, a zwłaszcza w okręgowych radach adwokackich i w zespołach adwokackich,
- 8) podjęcie prac nad poprawą warunków lokalowych zespołów adwokackich ze szczególnym uwzględnieniem remontu starych i budowy nowych pomieszczeń na ten cel,
- 9) kontynuacja starań w zakresie dostosowania opłat za czynności zespołów adwokackich do wkładu pracy, wiedzy i umiejętności adwokatów oraz do aktualnej sytuacji finansowo-rynkowej,
- 10) dalsze działanie w kierunku poprawy sytuacji życiowej i finansowej adwokatów emerytów i rencistów,
- 11) opracowanie w uzgodnieniu z Ministrem Sprawiedliwości planu rozmieszczenia adwokatów i aplikantów adwokackich na rok 1987 dostosowanego do warunków lokalowych zespołów adwokackich oraz do zapotrzebowania społeczeństwa na obsługę prawną,
- 12) współpraca z adwokaturami zagranicznymi i międzynarodowymi organizacjami adwokackimi ze szczególnym uwzględnieniem kontaktów z adwokaturami państw socjalistycznych.